

Het kerkhof

Het kerkhof in Bree is prachtig gelegen op Achter de Hoven. De ingang is een mooie poort met boog met daarop een spreuk. Je kunt hier ook zien dat het aangelegd is in 1911. Lopende door een haag van coniferen, kom je aan het middelpunt. Net daarvoor rechts een groot stenen kruis van pastoor Krips de stichter. Nog meer graven van pastoors die in Maasbree gewerkt hebben, liggen rondom het midden. Vroeger lag hier een grot. Iedereen daalde wens eens af over de stenen trappen naar beneden. Hierin lag het dode lichaam van Christus afgebeeld. En elk kind wilde hier opgetild worden om door een opening in de grot naar boven te kijken naar de hemel werd dan gezegd. Dus onbewust werd achter de dood toch de hemel gezocht. Nu staat er een houten kruis en twee beelden. Gaat men naar links, dan staat er weer een heel oud kruis van het oude kerkhof. Zoals men bij de ingang kan zien, liggen er ook Engelsen begraven. Triest dat hier in Maasbree een vader van 40, een zoon van 20 en een broer van 24 moesten sneuvelen. Ook heb ik gezien dat bijna 70 jaar geleden Duitse soldaten vanuit het lazaret in het klooster hun kameraden op hun schouders naar het kerkhof brachten. Later zijn ze opgegraven. Zij hebben in IJsselsteijn een laatste rustplaats gevonden.

Vroeger was het kerkhof helemaal omringd door een muur, nu alleen aan de voorkant. Het lijkt nu opener, ruimer en vriendelijker en eerstdaags is het er een bloemenzee. Prachtig. Mensen komen er vaak en vinden er rust. Dat komt misschien ook wel omdat het altijd zo mooi onderhouden is. Bovendien kom je er meestal bekenden tegen waar je een praatje mee maakt. En dan ga je een beetje getroost (zonder woorden) weer naar huis.

Achter de Hoven is nu een mooie straat. Een halve eeuw geleden zal het er heel anders uit. Het was toen een zandweg met karresporen en een smal fietspaadje erlangs. De weg had geen naam. Er lagen maar een paar huizen en de mensen die er woonden werden genoemd met hun voornaam en dan "op het veld" erachter. Het was er rustig en men kon er heerlijk spelen. Op het smalle paadje werd "gereipt". Reipen is achter een oud fietsrad aanlopen met een stokje. We hoefden nooit aan de kant te gaan want er kwam bijna niemand. Af en toe kwam er een boer fluitend op zijn kar voorbij. Het was toen nog een tijd dat de boeren plezier in hun werk hadden, want 's avonds keerden ze ook weer fluitend terug.

Ook de kapelaan kwam je wel eens tegen die er zijn brevier had. Vanaf het kerkhof naar de Dorpstraat liep het heel erg berg af. Hier leerden wij fietsen. Dat moest vroeger geleerd worden, dat ging niet vanzelf. Dat leerden we op het Kerkhofpad, tegenwoordig de Kerkstraat. Dit pad was omringd door beukenhagen en je kwam altijd zacht terecht als het mis ging. Door de kleine Kerkstraat maakten veel "Britse" mensen hun laatste tocht.

uit het archief van Historische Werkgroep "De Breedte"